

Predikan 31 okt 2021 22:a söndagen efter trefaldighet **Frälsningen**

Matteusevangeliet kapitel 23, vers 37-39

Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som blir sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Nu får ni själva ta hand om ert övergivna hus.

Ty jag säger er: ni ser mig inte mera förrän den dag då ni säger: "Välsignad är han som kommer i Herrens namn."

Ur första Mosebok läste vi:

Jag är Josef, er bror, som ni sålde till Egypten. Men var inte bedrövade för att ni sålde mig hit och förebrå er ingenting. Lite märkligt, känns nästan som en efterkonstruktion, skulle funka som ironi. Det kan väl aldrig vara roligt att bli bortförd och såld, utlämnad av sina bröder, sina närmsta.

Och ur första Petrusbrevet läste vi

Saliga är ni om ni skymfas för Kristi namns skull, ty bärighetens ande, Guds ande, vilar över er. Så kul och saligt var det knappast när min storebror gick i femman i Högdalen och alla killarna i klassen ropade *Jesus från Högdalen, du får inte följa med oss och snatta på Tempo.*

Och så har vi läst ur Matteusevangeliet: *Nu får ni själva ta hand om ert övergivna hus.* Mäh, du är ju Gud, du kan inte bara lämna oss, hur fel vi än gjort eller?

Och så ska det handla om frälsningen, räddningen, befrielsen... jag vet inte.

Inga direkt uppmuntrande eller lockande texter. Inte särskilt inbjudande.

Är du frälst?

Jag har fått den frågan ibland genom åren. Oftast av någon som är frälst och som möjligen är lite tveksam om jag är det. Jag vet inte om jag någon gång fått frågan från någon som inte är kristen. Begreppet "att vara frälst" är inte så begripligt utanför en kristen krets med ett gemensamt språk, ett språk som kan vara mer eller mindre distansnerande. Jag använder nog så gott som aldrig begreppet Frälst.

Vad menar vi när vi säger att någon är frälst? När vi säger att någon har tagit emot Frälsningen?

När jag arbetade på Studieförbundet Bilda så hade vi en konferens i Jönköping, jag tror det var februari 2003. Så sanningen att säga hette studieförbundet faktiskt fortfarande Frikyrkliga Studieförbundet. Hur som helst... det var en konferens om identitet. Om de olika medlemsorganisationernas identitet bland annat. Detta var då de ortodoxa kyrkorna i Sverige hade börjat bli mer aktiva i studieförbundet och den frikyrkliga karaktären var på väg att uppluckras. Vid den första föreläsningen fick några ge sina berättelser om tro och om sitt sammanhang. En ung kvinna som arbetade just med de ortodoxa kyrkorna, hon var själv Syrisk-Ortodox, var en av dem som gav en berättelse. Hon började med att säga *Jag tycker lite synd om er som är frikyrkliga och kanske särskilt er pingstvännar för ni blir inte frälsta förrän ni dött eller förrän Jesus kommer tillbaka, ni får hela tiden kämpa med er frälsning.* Och sedan sa hon *Jag blev frälst på Golgata, jag blev frälst när Jesus gav sitt liv.* Hennes kyrkliga tradition och hennes personliga tro byggde på att sedan Jesu död och uppståndelse så var frälsningen ett faktum, som hon med stor tillit kunde luta sig emot. Jag minns att jag tyckte att det låg något befriande i hennes berättelse.

Ordet Frälsning, betyder Räddning, Befrielse. Räddning från och räddning till, befrielse från och befrielse till. Rent språkligt har ordet också rötter i ett gammalt begrepp **Frihalsad**. Då slaven blev fri togs

det tunga halsjärn slaven hade runt hals och nacke av. Det halsjärn som höll slaven bunden.

Men vad är det då vi blir frälsta från och frälsta till, befriade från och befriade till. Ofta talas det om att vi blir befriade från synd. Och visst det kan vi ju bli nu och då och det ger oss ofta ny kraft att ta itu med livet, i stort och smått. Men synd, i meningen, att vi gör fel mot oss själva och andra, mot skapelsen, naturen, och Gud själv är vi väl knappast befriade ifrån. För det fortsätter vi ju med. På det viset så finns det ju en kamp för befrielse som pågår och som måste pågå och som vi bör hitta skäl att vara en del av. Både på ett personligt plan och ett större plan, för hela mänskligheten, skapelsen, livet.

Det finns ett uttryck för att förstå frälsningen, räddningen, befrielsen, och det är *Redan, men ännu inte*. På det viset hade den unga syrianska kvinnan helt rätt, *Räddningen sändes oss ovanifrån, Guds enfödde son*, som vi sjunger i en psalm med text av Olof Hartman. Räddningen blev tydlig i Guds kärlek till människorna genom att Jesus levde så konsekvent efter den att han till slut blev dödad för den. Men på något sätt fortsätter denna strävan efter att leva konsekvent utifrån kärleken, frälsningen, räddningen, befrielsen fortgår. Så det är teologiskt rimligt att tala om frälsningen/befrielsen som något som redan hänt men som också pågår *Redan, men ännu inte...* Ännu inte fullt ut. Frälsningen är en pågående process, du och jag och världen behöver ständigt befrielse men grunden är enligt kristen tro lagd i att Gud blev människa genom Jesu födelse, Jesu liv gav exempel på hur kärleken kan levas och Jesu död berättar om den konsekventa kärleken. Och den får i våra liv näring av Jesu uppståndelse, tron på att livet är starkare än döden. I den s.k. Kristushymnen från Paulus brev till de kristna i Filippi kan vi läsa: *Tänk inte bara på ert eget bästa utan också på andras. Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig*

ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Ord som på ett vackert sätt sammanfattar frälsningen.

Om vi nu ändå skulle ta oss in lite grann i dagens evangelieberättelse så finns det en passus på slutet av texten vi läste som väcker en del tankar och kanske också möjligheter. Jesus är ju så trött på folket och deras icke-engagemang så han närmast kan betraktas som lite tjurig och därför går det att tolka orden *Ni ser mig inte mera förrän den dag då ni säger: "Välsignad är han som kommer i Herrens namn."* som att vill inte ni så vill inte jag.

Men detta förhållningssätt vet vi ju att det inte är kännetecknande för Jesus, även om han också hade rätt att bli trött och sur.

Men jag ser ändå en tanke och en möjlighet i orden *Ni ser mig inte mera förrän den dag då ni säger: "Välsignad är han som kommer i Herrens namn."* Den dag då ni säger *Välsignad är han som kommer i Herrens namn*.

Jesus kunde ju inte veta och ännu mindre mena att dessa ord skulle bli återkommande och viktiga. Inte som något vi säger vid ett tillfälle vid Jesu s.k. återkomst utan snarare något som vi har gett ett cykliskt mönster, en liturgi, något återkommande som gör att vi håller befrielsen vid liv.

Jag tänker på Första Advent, kyrkoårets nystart som vi närmar oss vecka för vecka. Då vi med en nyvunnen glädje och tillförsikt tar oss an livet och den tid som börjar om, igen och igen. Och då vi sjunger:

*Bereden väg för Herran! Berg, sjunken, djup, stå upp!
Han kommer, han som fjärran var sedd av fädrens hopp,
Rättfärdighetens Förste, av Davids hus den störste.
Välsignad vare han som kom i Herrens namn.*

Det har gått så många år sedan Jesu lite småtjuriga och rimligt trötta kommentarer och vi har skaffat oss mönster, liturgi, för att inte ge upp. Mönster, traditioner, tro och liturgi för att våga det trotsiga hoppet igen och igen. För att, trots allt och tack vare, tro på frälsningen, även om vi hellre säger befrielsen. För det är ett begrepp vi enklare kan dela med all världens folk.

Ett begrepp vi enklare kan applicera på våra personliga liv såväl som på världens gång.

Välsignad är han som kommer i Herrens namn... igen och igen. På första advent med glädje och ackuratess men också vilken söndag som helst, ja vilken dag som helst. Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Gud är närvarande i varje dag, varje sammanhang, varje andetag.

Däri ligger frälsningen, däri ligger räddningen, däri ligger befrielsen. Gud är närvarande i varje dag, varje sammanhang, varje andetag. Unna dig att tro på det!

Vi ber:

*Gud, i dina händer vilar jag i tro Vilar i din värme och din ro
Varje brustet hjärta, varje skadad själ famnar du i nåd och gör den hel*

*Nära vill jag leva, nära dig, min Gud I din omsorg finner själen ro
Nära vill jag leva, nära dig, min Gud I din kärlek kan min kärlek gro.
Amen*

Vi sjunger psalm 832